20/03/2023

Крстопоклона недеља у храму под Горицом

На Крстопоклону недељу Часног поста, служена је Света литургија у подгоричком Храму великомученика Ђорђа.

Светом литургијом началствовао је протојерej Јован Радовић уз саслужење протојереја Мирчете Шљиванчанина старешине Цркве, јереја Блажа Божовића и ђакона Луке Павићевића; молитвено је учествовао дугогодишњи старешина овог древног храма прота Милун Фемић.

На литургијске возгласе одговарао је хор Свети Сава, којим је руководила хоровођа Снежана Поповић.

Након прочитаног јеванђелског зачала, словом поуке сабранима у храму Господњем обратио се, началствујући свештенослужитељ, прота Јован Радовић, подсјећајући присутне на посланицу Св. апостола Павла Галатима, у којој каже: А ја Боже сачувај да се чиме другим хвалим – осим крстом Христовим!

Откуд ово да се Апостол хвали Крстом Христовим? – упитао је о. Јован.

,,Као што знате, крст је патња, тескоба, мука, невоља, жалост; када мало боље погледамо сви апостоли од онога времена, па да дана данашњега су се хвалили Часним крстом Христовим – то је било оруђе њихове побједе и њиме су се поносили као каквим одликовањем!“

Отац је подсјетио да је Црква установила да ова трећа недеља поста буде посвећена Часном крсту Христовом (указујући да је синоћ после вечерње службе, изнесен Крст на средини храма – да би га сви вјерни цјеливали и њему се поклонили).

,,Смисао Крста Христовога је тај да је Господ својим Распећем на Крсту – побиједио гријех наш, помиривши нас са Богом Оцем!“ – нагласио је отац, додајући да би тај крст био нама на спасење, неопходно је да га наслонимо на Господњи Крст.

Свети оци Цркве кажу да постоји много крстова, али да су основне двије врсте:

,,Спољашњи су: невоље, несреће, биједе, патње, понижења, клевете, неуспјеси на послу, породичне трагедије, гладовање... Да би нам били на спасење треба да се према њима односимо с оном намјером због које нам их је Бог поставио на нашем путу овоземаљском, који је страдање и крст. А намјера са којом нам Господ поставља те крстове јесте да нам покаже да ми нисмо домаћи у овом свијету, него да смо изгнаници, дошљаци и страдалници и да овдје не тражимо своју вјечну кућу, већ у Царству Христовоме!“

Затим је појаснио да би ови крстови били на спасење потребно је да их прихватимо као да долазе из руке Божије, да би нас Господ очистио од гријехова наших, или спријечио неке нове гријехе или скинуо кривице гријеха са нас.

,,Унутрашње крстове можемо препознати, каже Апостол Павле у посланици Галатима да они који су Христови распеше тијело своје са страстима и жељама.“

Циљ овога Поста, појаснио је прота Радовић, јесте покајање и савршено исправљање свога живота, односно очишћење савјести, а то значи борба са гријесима и страстима које се легу у нама.

,,Зло се гнијезди у нама управо преко страсти; јер су оне управо оно преко чега демон утиче на нас и гледа да нас одвоји од заједнице са Богом.“ – нагласио је отац, додајући да сама ријеч страст долази од грчке ријечи патос што значи страдање; прота је указао да сваки човјек има страсти и да је потребно да наш хришћански живот почне са покајањем који траје, борбом са страстима, да би се завршио бестрашћем, уз помоћ силе и благодати Божије.

Прота Радовић је указао да човек који живи по страстима страда и да Црква позива човјека да окрене тај нож и умјесто да себе сече, живећи по страстима, објави рат тим страстима и да уђе у борбу са њима.

,,Невјероватно је колико се предајемо страстима, уживамо у њима и не желимо да их се ослободимо, иако видимо да нам чине невољу и патњу.“ – нагасио је прота у подгоричком храму, подсјећајући на речи Светих отаца, да је ствар у томе што страст много обећава, а ништа не даје. А борба са страшћу – ништа не обећава, а све даје.

Како је казао разапети страсти значи обеснажити, угушити их и временом их потпуно искоријенити.

“Чим јој се неколико пута супротставимо, ми је негде обеснажимо“ – појаснио је отац, додавши да је једини непријатељ у овом нашем подухвату, пород нашег егоизма – самосажаљење.

По његовим ријечима онај који прати себе, види и препознаје да му је у почетку, првих дана било тешко, али осјећа снагу, прилив и силу благодати Божије.

О. Јован се присјетио савјета светопочившег Патријарха Павла, који је савјетовао да током једног поста, узмемо једну греховну навику и да се са њом изборимо и то ће бити огромна ствар; па да умјесто ње узгајимо једну врлину.

Закључујући своју бесједу, прота Јован Радовић је још једном подсјетио да су страсти болести душе и да су оне неприродне, да нису са нама створене, него су касније ушле у природу нашу, а циљ нашег живота је борба са страстима уз помоћ благодати и силе Божије, гледајући ка Васкрсењу

Христовом.

Потом су сви они који су се припремили за примање Свете тајне причешћа, приступили Светој чаши.

Заједничарење свештенослужитеља и парохијана, настављено је у Светогеоргијевском дому, уз пригодно послужење.

ан је у просторијама Црквене адовић.

play: inline-block; width: 0px; RES_start">

mitropolija.com